

**Uchwała Rady Wydziału Historycznego UAM nr 107/2019 z dnia 17 września 2019 r.
o odmowie nadania dr. Emilianowi Prałatowi stopnia doktora habilitowanego
 nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o sztuce**

Na podstawie art. 18a ust. 11 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789), w związku z art. 179 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1669), po zapoznaniu się z podlegającymi ocenie osiągnięciami Habilitanta, z uchwałą komisji habilitacyjnej, z recenzjami i opiniami członków komisji, Rada Wydziału Historycznego UAM odmawia nadania dr. Emilianowi Prałatowi stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o sztuce.

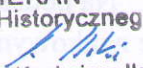
W głosowaniu tajnym nad uchwałą o nadaniu lub odmowie nadania stopnia za nadaniem głosowało 6 osób, przeciwko nadaniu głosowało 48 osób, wstrzymało się od głosu 14 osób (uprawnionych do głosowania 130 osób, obecnych 70 osób, głosowało 68 osób).

Uzasadnienie:

Rada Wydziału Historycznego UAM rozważyła osiągnięcia Habilitanta w świetle recenzji, opinii, ocen i argumentów przedłożonych przez komisję habilitacyjną. Po ich analizie, doceniając znaczenie aktywności organizacyjnej, dydaktycznej i popularyzatorskiej dra Emiliana Prałata, Rada przychyliła się do zawartych w uchwale komisji wniosków negatywnych, które uzasadniają odmowę nadania stopnia doktora habilitowanego:

Osiągnięcie naukowe zatytułowane *Wokół idei dworu – materialne i niematerialne dziedzictwo kulturowe w perspektywie transdyscyplinarnej*, złożone z pięciu książek, nie stanowi znaczącego wkładu w rozwój dyscypliny historia sztuki (nauki o sztuce), gdyż ma charakter dokumentacyjno-inwentaryzacyjny i faktograficzny o zakresie popularyzatorskim, pozbawiony gruntowniejszych analiz historyczno-artystycznych oraz historycznych. Monografie poszczególnych miejscowości i znajdujących się w nich rezydencji przynoszą co prawda wiele ustaleń faktograficznych, ale nie postawiono w nich żadnych hipotez badawczych. Treść książek nie odpowiada więc tytułowi osiągnięcia, ponieważ nigdzie nie stawia problemu idei dworu szlacheckiego, a perspektywa transdyscyplinarna przyjmuje co najwyżej postać typowego dla historii sztuki połączenia ustaleń historycznych dotyczących budowli, fundatorów i miejscowości z opisem inwentaryzacyjnym i podstawowym określeniem stylistycznym oraz ikonograficznym zabytków. Publikacje nie układają się w merytoryczną całość, która byłaby naukowym opracowaniem spójnego zagadnienia i są tylko zbiorem czterech monografii miejscowości i publikacji źródłowej bez rozbudowanego aparatu krytycznego. Pozycje te zawierają też szereg poważnych błędów historycznych oraz terminologicznych w zakresie historii sztuki wskazujących na elementarne braki warsztatowe autora oraz nieumiejętność w posługiwaniu się narzędziami metodologicznymi.

Pozostały dorobek naukowy dra Prałata przynależy częściowo do dyscypliny literaturoznawstwo, a częściowo do historii sztuki. Większość dorobku zakwalifikowanego do dyscypliny historia sztuki jest blisko powiązana lub powiela zagadnienia ujęte w głównym osiągnięciu naukowym, nie można więc go uznać za znaczący.

DZIEKAN
Wydziału Historycznego

prof. dr hab. Kazimierz Ilski

Uzasadnienie:

Rada Wydziału Historycznego UAM rozszerzyła osiągnięcia Habilitanta w kwiecień 2009 r. opinią, oceną i argumentacją przedłożoną przez Komisję Habilitacyjną. Po tej analizie doceniono znaczenie aktywności organizacyjnej, dydaktycznej i popularyzatorskiej dr. Emiliana Prałata. Rada przychyliła się do zawartych w uchwałach Komisji wniosków dotyczących, które w zasadniczej odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego. Osiągnięcia naukowe są: "Wokół idei tworu - postulatów i wskazówek" (1997), "Kultura w procesie transformacji" (2000), "Kultura z pionem" (2001), "Stawowi znaczącego wkładu w rozwój dyscypliny historii sztuki (cz. 1 i 2) oraz, gdyż ma charakter dokonywania innowacyjnych i interdyscyplinarnych o szerokim popularyzatorskim potencjale. Wskazano na wyjątkowość i wyjątkowość w nich, których przyczyną są prawa, które zostały sformułowane, ale nie postawione w nich, których nie badawcy. Też jednak nie odpowiada więc tym, co osiągnął, ponieważ nigdy nie stawia problemu idei dwu-wiekowej, a postępuje z zachowaniem przynajmniej najwyżej postać (prowokuje dla historii sztuki) w dziedzinie historii sztuki, budując fundamenty i nieścisłości z opisem i interpretacją i podważaniem osiągnięć artystycznych oraz ikonograficznych. Publikacje nie uświadczyły w nich, które byłyby naukowym opracowaniem, którego uświadczenia i są jako zbiorem czterech monografii i publikacji z dziedziny historii sztuki, które przyczyniły się do rozwoju i popularyzacji historii sztuki. Porcja ta zawierała też szereg powtarzalnych błędów historycznych oraz technicznych w zakresie historii sztuki, wskazywanych na elementach braku weryfikacji oraz nieumiejętności w podążaniu się nawiązywaniu do źródeł i literatury.